

Natàlia Molero

ARXIU FAMILIAR

Entre desamors, toreros i col·legis de monges

SEBASTIÀ ROIG > TEXT

>> *Natàlia Molero i Lloret*
(Girona, 2 de desembre de 1959 – 26 de juliol de 2015).

A finals dels vuitanta, quan volies deixar de ser un autor inèdit, agafaves uns quants relats, els ensobrades i els enviaves a concursos a la quinta força. La Natàlia n'havia guanyat a Calafell i a la Vila Joiosa. A Xàtiva, amb el recull narratiu *El silenci dels plàtans* (1992), es va endur el premi gros. Després de rebre'l, aquesta revista —sempre disposada a abduir talents nous de trínca— li publicaria *El superdotat*, el conte d'un escolar empenyat amb el món, que contenia un reguitzell de vulgarismes i renecs capaç de fer dentetes a la Víctor Català.

La distribució desafortunada d'*El silenci dels plàtans* va fer que la Natàlia retreballés vuit d'aquells relats per incloure'ls en el volum *Em tragueres el cor* (1994). Sota aquest títol manllevat de Maiakovski, aquí ens mostrava el seu interès pel minimalisme nord-americà i la prosa poètica, la forta influència de les adaptacions teatrals i la voluntat d'obtenir una llengua acostada a l'oralitat.

Si la Natàlia, en els contes, encara buscava una veu pròpia, diria que la va trobar amb la novel·la *Aquí hi ha el meu pintallavis*

El recull aplegava un catàleg de personatges femenins que s'havien equivocat d'home, perquè (ai!) partien de la premissa que estimar equival a patir. Divorciades, abandonades o mal aparellades, les pobres dones procuraven refer-se i passar pàgina. Per superar el tràngol, algunes s'anestesiaven amb copes i més copes. Una crossa que no les ajudava gaire.

Si la Natàlia, en els contes, encara buscava una veu pròpia, diria que la va trobar amb la novel·la *Aquí hi ha el meu pintallavis* (1997). En aquesta crònica, impressionista i desproveïda d'èpica, hi recollia la infantesa i la pubertat d'una colla de noies del barri de Sant Narcís,

MIQUEL RUIZ. FONS MIQUEL RUIZ. INSPA, CENTRE DE LA IMATGE. DIPUTACIÓ DE GIRONA

MIQUEL RUIZ. FONS MIQUEL RUIZ. INSPA, CENTRE DE LA IMATGE. DIPUTACIÓ DE GIRONA

a principis dels seixanta, entre jocs al carrer, colònies d'estiu i col·legis de monges. Concebuda com un mosaic de proses curtes, l'obra estava a mig camí del dietari. Paradoxalment, l'absència de trama i d'una cronologia lineal jugava a favor del conjunt.

La relatora dels fets, amb un to irònic i gens nostàlgic, ens apropava a una trentena d'habitants del barri amb un estil precís, net i fluid, acolorit amb tons lírics. El resultat, llaminer, es llegeix d'una glopada i ens mostra una visió de l'existència plàcida, senzilla i sense gaires sotracos espirituals, just abans de l'entrada a les incerteses del món adult.

>> A dalt, Natàlia davant el Palau d'Orient de Madrid, 14 de febrer de 2013. A baix, presentació d'*Aquí hi ha el meu pintallavis*, a càrrec de l'autora, Natàlia Molero, i el crític literari David Castillo a la Llibreria 22 de Girona, el 16 d'abril de 1997.

L'obra narrativa de la Natàlia es tancaria amb la novel·la *Nardo. Un torero d'Olot* (2006). Nascuda com una peça d'encàrrec, l'autora va pouar de la pràctica periodística i de la seva afició per

***Aquí hi ha el meu pintallavis*, llaminer, es llegeix d'una glopada i ens mostra una visió de l'existència plàcida, senzilla i sense gaires sotracos espirituals**

la tauromàquia per reconstruir, amb un monòleg ficcionat i ple d'anècdotes verídiques, les facècies vitals del torero garrotxí Joaquim Soy Espuña, *El Nardo*. El text va sortir quan el toreig tenia molts detractors a Catalunya. Com que ella era una bona polemist, el va promoure amb la vehemència, l'orgull i el bon humor que la caracteritzaven.

Sebastià Roig
és periodista i escriptor.